

Osana! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu - Izraelio Karaliui (Jn. 12,13).

2006 m. balandis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 2 (67)
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

ALELIUJA! KRISTUS KĖLĖS! DŽIAUKIS, KRIKŠČIONIJA ATPIRKTA!

Su Velykų šventėmis, mieli reformatai!

Būna, kad skaitai žmogus protingas knygas, medituoji, susikaupi, atlieki savo pareigas, stengiesi būti dvasingu ir išmintingu. Tačiau lieki toks (-ia) kaip ir buvai, erziesi, pyksti ir taip toliau. Praregėjimai kartais užklumpa visai nelauktai. Sėdi, žiūri pro langą, atsimeni kokį savo gyvenimo įvykį. Neįtempi nei savo valios, nei jausmų, bet, tarsi švelnus palytėjimas, į tave ateina paprasti atradimai. Staiga iš asmeninio gyvenimo įvykių ir išgyvenimų išplaukia aiškus suvokimas, kad gyvenime būna kūniškas badas ir dvasiškas badas. O tas dvasios badas yra labai konkretus ir, ko gero, svarbesnis už kūno badavimą. Būna, kad be jokių pastangų rimtai suvoki, kad tavo gyvenime iki šiol, jeigu ko ir trūko, tai tik meilės. Meilės mums niekuomet nebuvo per daug. Mes esame Dievo vaikai, Jis mus šaukia į Meilę.

Būna žmonių tvirtinančių, kad jie aukščiau už meilę, neapykantą, gyvenimo prasmės ieškojimus, bet tai tik poza ir saviapgaulė. Mes žinome kas yra apgaulės tėvas. Kai kurie žmonės tvirtina, kad religiniai jausmai ir išgyvenimai atsiranda todėl, kad mes bijome mirties ir prisigalvojame visokių „kompensacijų“ – Dievą, gyvenimą po

mirties ir pan. Tačiau toks tvirtinimas yra silpnas ir neišlaiko net filosofinės kritikos. Nesunku išivaizduoti žmogų, kuris netiki Dievu. Sunkiau išivaizduoti tokį, kuris visai nebijo mirties. Dar sunkiau išivaizduoti žmogų, kuris netrokštų meilės, jo nekamuotų dvasinis badas.

Vilniaus parapijos narė Ingrida K. neseniai lankėsi Švedijoje. Upsalos miesto liuteronų katedroje ji nufotografavo keistą, modernią medinę skulptūrą pavadintą „Kristaus nuėmimas nuo kryžiaus“ (aut. Ingman Kaiser, gim.1936m.). Pati p.Ingrida sakė, kad skulptūra padaryta iš pliauskų. Reformatai griežtai pasisako prieš visokius

atvaizdus bažnyčiose. Tačiau savo krašte gyvendami mažumoje, mes išmokome tolerantiškai žiūrėti į kitų žmonių dievogarbos formas. Iš nuotraukos matyti, kad kūrinys yra išpūdingas ir kažkuo didingas. Tris dienas galvojau apie tą grubią skulptūrą ir ieškojau asociacijų, kurias ji sukelia. Visų pirma, mano nuostata buvo grynai reformatiška – statuloms ir moderniam menui vieta yra galerijose, bet ne bažnyčiose. Antra vertus, meno kūriniai bažnyčioje neturi blaškyti dėmesio, ypač tokie originalūs. Trečia, meno

kūriniai turi žadinti tinkamas bažnyčiai asociacijas, žadinti ir ugdyti religinę sąmonę.

Žiūrint į iš grubių pagalių su-
rastas dideles lėles kilo mintis apie medines lėles ir apie Didįjį „Lėlininką“, apie Pinokį ar Buratiną, bet ne apie Jėzų Kristų. Kokia gi buvo menininko mintis, ką jis norėjo išreikšti? Prisiminiau ir lietuvišką patarlę apie skirtingai atrodančius daiktus, kurie vis tiek yra padaryti iš to pačio molio. Gal menininkas pavaizdavo Žmogaus Sūnų „iš to paties medžio“ kaip ir kiti žmonės? Žiūrint į pagalių konstrukciją su susierzinimu sau pastebėjau, kad figūros kažkuo panašios į siaubingas koncentra-

◀ *atkelta iš 1 p.*

cijos stovyklų kalinių su barkšančiais šonkauliais nuotraukas. Tada pagaliau suvokiau, kad raktas į skulptūros supratimą yra BADAS. Žmonės nuima mirusį Jėzų, stebukladarį mokytoją, Mesiją, nuo mirties kryžiaus. Jiems labai liūdna, realybė užgriūna visu savo grubumu ir sunkumu. Tos pliauskos tai ir simbolizuoja. Jiems labai skaudu – skausmas toks stiprus, kad primena nuo liūdesio ir nevilties visai sustingusius - sumedėjusius žmones. Barkšantys mediniai „šonkauliai“ simbolizuoja badą, troškulį, skausmą, mirtį, siaubą ir neviltį. Skausmingas ilgesys ir DVASIOS BADAS. Tai yra Didžiojo penktadienio išgyvenimas, tai yra visų mūsų padėtis, mūsų gyvenimo realybė su savo skausmu ir savo DVASIOS BADU.

Per Velykas, po trijų dienų, įvyksta kažkas nuostabaus – Dievo atsakymas, mirtis nugalėta!

Apie tą nekūnišką badą Jėzus kalbėjo (Jon.6, 32-35):

„mano Tėvas duoda jums iš dangaus tikrosios duonos. Dievo duona nužengia iš dangaus ir duoda pasauliui gyvybę“.

Tada jie ėmė prašyti: „Viešpatie, duok visuomet mums tos duonos!“ Jėzus atsakė: „Aš esu gyvybės duona! Kas ateina pas mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetroš.“

Dievo Žodis duoda mums gyvybę, o Viešpaties Šv. Vakarienes sakramentas suteikia mums malonę pasisotinti Gyvenimo Duona, malšinti dvasinį badą ir troškulį. Viešpaties kūnas ir kraujas per sakramentą apsaugo mus nuo dvasinės mirties dėl dvasinio bado ir troškulio. Žvelgdami į šį skausmą persmelktą meno kūrinį, mes galime vis geriau suprasti kas yra vertingiausia mūsų būtyje - gėrimas ir duona. Tai mūsų Viešpats Jėzus Kristus. Jis mus kviečia pas save.

Su Velykų šventėmis, mieli parapijiečiai!

Kun. Tomas Šernas

Mieli broliai ir seserys,

Mes pasitinkame Velykų šventes, laukiame jų ir iš anksto rengiamės. Kaip atgimimo simbolis jos mums byloja ir apie mūsų pačių priedermę ir pašaukimą. Šia proga norisi išreikšti samprotavimą apie tai, kad per šimtmečius pasakyta daug gražių žodžių, gražių švenčių įvyko, daug visko...., bet kas pasikeitė, kaip pasikeitė pasaulis? Jei nesikeičia, tai kodėl?

Jėzus sako: „prašykite ir gausite, belskite ir bus atidaryta“. Tai gal blogai prašome? Gal meldžiamės ne širdimi, o tik žodžiais? Malda, kaip ypatinga, sąmoningai iš širdies sklindanti energija, gali labai daug. Prisiminkime mokymą apie tai, kiek gali teisingo malda. Bet greičiausiai bėda ten, kad mes mąstome apie viską, tik ne apie savo sąmonę. Kai tuo tarpu tik sąmonė yra vienintelis turtas, kurį iškeliaudami galėsime pasiimti su savimi.

Kiekvienas savo sąmonėje Velykas suvokiame savaip, bent šiek tiek. Noriu pasidalinti savo sąmonės rūpesčiu dėl Velykų. Klausiu savęs – ką gi mes švenčiame? Kaip ir kiekvienas žmogus, kilęs ne iš beždžionės, puikiai suprantu, kad švenčiamas Jėzaus Kristus prisikėlimas. Bet...čia prasideda klausimai, į kuriuos reikia rasti atsakymus.

Nesusikaičiuojamą daugybę kartų Jėzus visiems teigė, kad tai, ką Jis daro – ne pats daro, o Tėvas esantis Jame, kad Dangiškas Tėvas ir Jis yra viename kūne. Jau tada Jėzus akivaizdžiai visiems bylojo apie savo dvasinę prigimtį. Ir tikrai, didžiąjai daugumai šie žodžiai buvo nesuprantami, net šventvagiški. Gal dėl nesupratimo Jėzus turėjo patirti tokį stiprų pasipriešinimą. Jei suvokimas būtų buvęs kitoks, gal ir įvykiai būtų klostęsi kitaip. Tai kas gi trukdė suvokti teisingai, juo labiau, kad pats Jėzus į visus klausimus atsakinėjo tiesiai ir atvirai, nieko ne-

slėpdamas ir savo elgesiu demonstruodamas, kad nesiekia nei turtų, nei valdžios? Tai ko tada bijojo tuometiniai Rašto aiškintojai?

Jėzaus elgesys ir aiškinimai neatitiko jų supratimo (sąmonės) – tai aišku kaip diena. O kodėl? Tie asmenys, save laikantys nepriekaištingais išminčiais ir Šv. Rašto žinovais, mintinai mokėjo Raštą. Mintinai mokėti tai dar ne viskas, Dievo į knygą neuždarysi ir kaip nori neinterpretuosi, nes Dievas – Didysis Kūrėjas yra Dvasia, kurios jie (Rašto aiškintojai) patys neturėjo. Gaudžiausia, kad jiems nekilo net abejonių dėl savo teisumo, ir tai buvo pagrindinė priežastis, kuri jiems leido būti kurtiems Dievo Sūnui, kuris skelbėsi turintis Dievo Dvasią.

Rašto žinojimas, tikėjimas be jausmo, be širdies – jau parodė savo tikrąją vertę – tai, kad jis visai nieko nevertas. O kaip būtų šiandien? Jei istorija pasikartotų, ar mes tvirtai įsitikinę, kurioje pusėje stovėtume? Ar tikrai turime kriterijus ir atpažinimo ženklus? Esame juk perspėti apie daugybę vilkų ėriuko kailiuose, kurie kalbės pusiau tiesą, darys didžius darbus, net stebuklus, - ar sugebėtume atskirti? Kokio lygio yra mūsų sąmonė?

Jei švenčiam Velykas – tai ką iš esmės mes švenčiam? Nejaugi mes tikim, kad Jėzus buvo nužudytas? Jo materialus kūnas – taip, bet Jėzus yra Dvasia, ir ji visada buvo ir yra nemirtinga, ji neatskiriama Dievo dalis.

Mokymą skelbė ne materialus kūnas, o Dievo Dvasia esanti jame. Tai kaip galime kalbėti apie Jėzaus mirtį? Kas iš tiesų buvo nukryžiuotas, ir ką gi iš tiesų mes švenčiame?

Gal šiomis dienomis vertėtų mums visiems nukryžiuoti savo puikybę; savo abejingumą Dievui; pasidavimą masinei hipnozei, ku-

ri buvo užvaldžiusi anuomet, o gal ir dabar; savo asmeninės atsakomybės vengimą ir išsisukinėjimą, pasiteisinant tuo, kad taip daro visi?

Gal šiomis dienomis vertėtų apsišvarinti savo širdyse – nes ten yra mūsų šventovė, kurioje galime susitikti su Dievu? Ar mes šiaandien galime atskirti, kas mumyse yra nuo Dievo ir kas nuo šio pasaulio kunigaikščio, ar nėra viskas pernelyg susipainioję? Ar sugebame savyje - savo sąmonėje (nes visad viską darome pradėdami nuo savęs) atskirti kas yra kas? Mes turime nuolat stebėti ir analizuoti savo jausmus.

Jei nors vieną dieną pragyvename be meilės – pragyvename beprasmiškai. Tiktai tada, kai jaučiame tylų džiaugsmą ir ramybę be priežasties – esame Dieve.

Mes turime energiją ir tik patys sprendžia, kur ją nukreipti: į gėrį ar į blogį. Kur nukreipiame savo mintis, ten ji ir pasireiškia. Pavyzdžiui: jei nuolat piktinamės koku objektu – nuo to tas objektas tik stiprėja. Tokiu būdu ir stiprėja arba gėris, arba blogis. Visi Dievo vaikai kas minutę gauna dieviškąją energiją, tamsiosios jėgos ne – todėl jos ir gretinasi, provokuoja, žadina emocijas ir jomis maitinasi.

Mes galim pasirinkti, kuriuo keliu eiti, bet privalom žinoti, kur tas kelias veda. O kuriuo keliu eiti, mes turime laisvą valią apsispręsti, ir niekas negali mūsų priversti.

Darykime gerus darbus, aukokime (nes elgetos – irgi Dievo vaikai), nesitikėdami iš to jokios naudos. Nes, kai mes prašome pagalbos iš Dievo, tai jos gauname tiek, kiek kažkada suteikėme kitiems. Būkime kaip Jėzus, visi galime ir privalome būti Dievo vaikais, nes tam skatino ir ragino daugybę kartų pats Jėzus.

Tegul tai bus pavėluota padėka Jam už atstatytą ryšį su Dangiškuoju Tėvu, už pamokas, pasiukojimą ir begalinę Meilę.

Su meile,
E. V.

ŠVENTOSIOS VAKARIENĖS SAKRAMENTAS

Artėja Velykų šventės. Senieji reformatai priešvėlykinį laikotarpį paskirdavo pasiruošimui priimti Komuniją – Šventą Vakarienę. Kretingos liuteronų kunigas, LELB Konsistorijos narys Darius Petkūnas yra apgynęs daktaro disertaciją „Šv. Komunija 16–17 amžiuje Lietuvos ir Lenkijos reformatų Agendose“. Mūsų paprašytas, jis maloniai sutiko trumpai paaiškinti, ką reiškia reformatui Šv. Vakarienė.

Komuniją 4 kartus per metus pirmasis rekomendavo Ulrichas Cvinglis. Jo požiūriu, Komunija buvo Kristaus aukos prisiminimas ir parodymas, kad tikintieji yra Jam ištikimi ir laikosi Jo mokymo.

Cvinglio mokymas apie Vakarienę nepaplito. Reformatai pasirėmė Jono Kalvino mokymu, kuris liudija, kad tikintieji, priimdami duoną ir vyną, tuo pačiu metu Šventosios Dvasios pagalba priima dvasiškai

Kristaus kūną ir kraują. Kalvinas nesakė, kad Kristus savo kūnu ir krauju yra pašventintoje duonoje ir vyne, nes Jis savo kūnu yra įžengęs į dangų, tačiau šis kūnas duodamas visiems TIKINTIESIEMS per Šventąją Dvasią. Kadangi Kristus savo kūnu aplanko tikinčiuosius ne duonoje ir vyne, bet dvasiškai ir sakramentiškai, reikalingas pasiruošimas. Lietuvos ir Lenkijos Bažnyčios reformatorius Jonas Laskis (Jan Lasco) įvedė net dviejų savaitių pasiruošimo laikotarpį, kad tikintieji tikrai būtų verti ateiti prie Dievo stalo ir priimti Kristaus kūną ir kraują savo išganymui.

Kadangi reformatų Bažnyčioje reikalingas rimtas pasiruošimas, reformatų teologai mokė, kad užtenka 4 kartus per metus priėti prie sakramento.

Kun. Darius Petkūnas

PIRMŪJŲ KRIKŠČIONIŲ ŠVENTĖS

Pirmosios krikščioniškos parapijos, susikūrusios po Šventosios Dvasios išliejimo ant Kristaus mokinių t.y. po 34 - tųjų Viešpaties metų,

kaip krikščioniškas šventes šventė Velykas, Kristaus Dangun žengimo paminėjimą – Šeštines ir Sekmines. Kalėdų dar nešventė. Rytuose jau buvo įvesta Epifanijos – Trijų Karalių šventė. Tą dieną švėsdavo kaip Jėzaus krikšto Jordano upėje atsiminimą. Rytuose Velykas švėsdavo kartu su žydų Paschos švente, Vakaruose Velykas švėsdavo po penktadienio – Jėzaus mir-

ties dienos – sekančią šeštadienį. Šis paprotys greitai išplito visur. Kankinių šventės buvo švenčiamos jų mirties dieną. Tada krikščionys rinkdavosi ant jų ka-

pų, atsimindavo jų sunkius kentėjimus ir jų ištikimybę, ir stiprindavosi tokiais pat ištikimybei aplankydami kankinio palaidojimo vietą šventą vakarą.

Iš VII-os klasės gimnazisto
Jokūbo Dagio užrašų
Bažnyčios istorija,
1925-IX-10, Biržai

LAIŠKAS IŠ KOVOS IR TYLOS LAUKO

Ištraukos iš Jurgos Ivanauskaitės laiško, kuris buvo skaitomas vasario 24 d. knygų mugėje renginio „Kaip rašomas euroromanas“ metu, kuris buvo sumanytas kaip skaitytojų susitikimas su J. Ivanauskaite, naujausio jos romano „Miegančių drugelių tvirtovė“ ir visos jos kūrybos, gausiausiai iš visų lietuvių rašytojų verčiamos į užsienio kalbas bei šiais metais įvertintos Nacionaline literatūros premija, aptarimas. Šiuo metu J. Ivanauskaitė gydomi Švedijoje ir į šį susitikimą negalėjo atvykti. Jurga nusprendė pati, nors ir neakivaizdiniu būdu kreiptis į skaitytojus

Daugiausia panikos kelia kūnas. Tačiau fizinė kančia, stiprus, įkyrus, užsisenėjęs skausmas staiga atveria absoliučiai tyro, skaidraus ir šviesaus džiaugsmo erdvę. To džiaugsmo nieks nebepajėgs iš manęs atimti. Nors ir nepalyginamai už mane didesnis, jis tapo mano savasties dalimi. Apie tai rašė Simona Weil. Džiaugsmas, į kurį iš kančios duburių įplauki it į šiltą aukso spalvos vandenyną, yra toks galingas ir neapbrėpiamas, kad jis negali kilti iš žmogaus širdies, o yra dalis begalinio Dievo. Dievo, prie Kurio leista priglusti išsiveržus iš skausmo, o svarbiausia – pajusti Jį savyje. Kaip tik todėl nebijau mirties, nes absoliučiai tvirtai žinau, kad iš šio vis dažniau man suteikiamo, bet kūniškumo ir žmogiškumo teberibojamo džiaugsmo kada nors išnersiu į nežemišką šviesą, laisvę ir tobulą palaimą. Nudžiugau panašų liudijimą radusi pas Česlavą Milošą:

Gilioje senatvėje, prastėjant sveikatai, nubudau sykį vidurnaktį ir tada patyriau tai. Apėmė jausmas milžiniškos ir tobulos laimės, tokios, kad praėjusiame gyvenime tepajusdavau jos užuomazgas. Laimė šiapus tarsi žadėjo tą patį buvimą anapus.

Gal tai ir yra Rojus, nors dar neseniai bravūriškai šūkavau, kad man labiau patiktų pragare susirinkusi kompanija.

Vien džiaugsmu mano buvimas neapsiriboja. Aš nebejaučiu poreikio ligoniui neišvengiamą ramybę ir tylą būtinai užpildyti veiksmais

– knygų skaitymu, laiškų rašymu ar spoksojimu į TV dėžę. Galiu šiaip sau būti, būti nuo ryto iki vakaro ir vėl iki ryto, tiesiog mėgaudamasi buvimu ir būtimi. Tomas Mertonas rašė, kad *tas, kuris patyrė nuostabų, nuolankų ir išlaisvinantį skaidrumą, ateinantį tada, kai staiga suprantame, ką reiškia būti, tas šį tą patyrė iš Dievo buvimo šalia.*

Keletą pastarųjų metų, paklausta, ko labiausiai noriu, atsakydavau – Gilaus tikėjimo. Aš jo ieškojau visur: Paberžėje, Himalajuose, Šventraščiuose, dvasinėse praktikose, žūtbutinėse pastangose nušvisti ir aklame, bet labai žmogiškame itūžyje, kad tai nepavyksta. Dievas tyli. Palengva suvokiau, kad tikėjimo negalima susikurti, pasiimti, pasivogti ar jėga išplėsti. Pastaraisiais metais buvo vis daugiau ty-

lių ir garsių raginimų žengti lemiamą žingsnį iš tamsiosios sielos nakties į šviesą, bet aš nežinojau, kaip tai padaryti.

Tomas Mertonas kalba apie DIEVO BEDUGNĘ, apie posūkį nuo Dievo, kurį žmogus pažįsta ar tariasi pažįstąs, į Dievą, KURIS APSIREIŠKIA PATS. Man krytis Dievo Bedugnėn prasidėjo beveik tą pačią akimirka, kai išgirdau savo diagnozę. Gal kokių dvidešimt sekundžių jaučiau siaubą, nuoskaudą, itūžį, galvoje įkaitę iki raudonumo kirbėjo neišvengiami klausimai „o kodėl aš?“. Nors ir neįtikėtina, per tokį trumpą laiko tarpą netgi buvau sugalvojusi pagiežos kupiną mirtininkės laišką visiems savo kankintojams. Paskui stojo absoliuti tyla. Už lango tvyrojo tamsiai pilkas rūkas. Neįvyko joks ypatingas stebuklas. Vėl pacituosiu Tomą Mertoną:

Siela pažįsta Dievą ne todėl, kad regį Jį akis į akį, o todėl, kad yra jo palytėta tamsoje.

Sunki liga prilygsta vienuolyno celei. Vienatvė ir tyla. Svarbiausia, kad tyla stojo manyje pačioje. Viskas nuščiuvo, nebėra jokio triukšmo. Aš nebekuriu jokių ateities planų, nė menkiausių puiybės kurstomų scenarijų, nebeužsibrėžiu jokių kūrybinių siekių, išskyrus patį gyvenimą, kurio trokštu bet kokia kaina išplėsti kuo daugiau. Aš nebebijau mirties, man nebereikia slapčia svarstyti, kokia ji bus ir kada ateis. Dažnai pasižiūriu į vadinamuosius *sveikuosius* ir galvoju, kad jie kur kas labiau apstėti mirties negu aš, nes yra jos įkalinti nežinioje. Apie mir-

◀ atkelta iš 4 p.

tį išvis negalvoju, man jos nebėra, kaip kad iššokusiam su parašiotu dingsta aukščio baimė. Tačiau aš absoliučiai blaiviai suvokių, kokias perspektyvas turi žmonės su mano diagnoze. Mano draugai tiki, kad įvyks Stebuklas. Bet Stebuklas jau įvyko. Tai – Dievo priartėjimas, Malonė, kasdien vis gilesnis ir gilesnis mano tikėjimas. Kai kam liga ir kančia, kuria susimoku už šias transcendentines patirtis, gali pasirodyti per didelė kaina. Tačiau aš taip nemanau. Esu dėkinga savo ligai, nors priešinuosi

jai ir su ja iš paskutinių kovojau. Bet jaučiu, kad svarbus yra ir nuolankumas, atsidavimas būti veda-mai tuo keliu, kuris neišvengiamas.

Dar niekada tiek daug nesijuo-kiau. O juk juokas gydo. Tikiuosi, kad tai nėra bepročio kvatojimas, nors nuolat laukiu paties blogiau-sio, o kai dar kartą paaiškėja, kad viskas klostosi dar blogiau, nei slapčia būgštavau, stengiuosi sau įrodyti, kad baisi situacija yra gė-ris, lyginant su tragiškiausiu va-riantu. Dar niekada mano gyvenime nebuvo tiek ramybės, šviesos ir

palaimos valandų. Dar niekada nesijaučiau apgauta tokiu galin-gu pažįstamų bei nepažįstamų žmonių meilės, tikėjimo ir vilties skydu. Dar niekada nepatyrčiau to-kios absoliučios laisvės kaip dabar, tarsi jau būčiau įveikusi visus bar-jerus. Aš neklidžiu. Man nešvirks-čia morfijaus. Esu pilno proto. Aš netgi suvokių, kad čia ničnieko ne-pasakiau apie *euroromaną*, nors tokia yra šio pokalbio tema.

Su meile – Jurga,
bernardinai.lt

VISUOTINIS LERJD „RADVILA“ SUSIRINKIMAS

Š. m. vasario 25 d. vyko visuotinis LERJD „Radvila“ susirinkimas, kuris savo svarba orga-nizacijai gali būti prilygintas sinodui: skyrių at-stovų suvažiavimas yra aukščiausias Draugijos valdymo organas.

Į Biržų ev. reformatų parapijos namus sugužėjo nemažai gripuo-jančių ir negripuojančių, bet gerą nuotaiką turinčių narių. Susirinki-mas, pradėtas jaunimo giesme ir malda, kurią vedė diak. Sigita Lau-kaitytė, buvo padalintas į dvi dalis. Pirmoje buvo išklaudyta LERD „Radvila“ veiklos ir finansinė ata-skaita už 2005 metus, ją pristatė draugijos pirmininkas Ignas Skud-rickas. Išrinkta nauja „Radvilos“ centro valdybos narė Eglė Mekai-tė. Nutarta kursų Olandijoje, ku-riuose lankėsi daug draugijos na-rių, organizatoriui Marco Vlaming suteikti Draugijos garbės nario var-dą. Draugijos nariai buvo supažin-dinti su „Radvilos“ – Bažnyčios su-tarties projektu; taip pat patvirtin-ta darbo grupė, atstovausianti Draugijai sudarant šią sutartį: Ig-nas Skudrickas, Justas Brazauskas, Eglė Mekaitė. Taip pat buvo svars-tyta kaip elgtis su neaktyviais ir na-rio mokesčio nemokančiais drau-gijos nariais, ir nutarta, kad iki ki-to eilinio visuotinio suvažiavimo dera jų paklausti dėl ateities keti-

nimų, susijusių su „Radvila“.

Antroje dalyje nariai, pasiskirstę į kelias grupes, nagrinėjo padėtį Biržų ir Vilniaus skyriuose, lygino jų padėtis, kūrė planus. Apibendrinant išskirtos tokios sky-rių tendencijos:

Vilniaus skyriu-je: veikia sekmadie-ninė mokyklėlė, veiklą vykdo pa-tyrusių jaunų organizuotų žmonių komanda, tačiau neturima patal-pų, nepakankamai bendraujama su kitomis organizacijomis, kartais pristingama motyvacijos ir orien-tuojamasi į materialius dalykus.

Biržų skyriuje: veikia sekmadie-ninė mokyklėlė, daug paaugliško jaunimo, turimos patalpos, tačiau jaunimas baigęs mokyklą išvyksta į kitus miestus, nėra jaučiamas pa-kankamas dėmesys iš Draugijos centro valdybos. Kaip reali galimy-bė pataisyt padėtį buvo įvardinta

Vilniaus Sekmadieninės mokyklėlės vaikai ir jaunimas
Kaune

perspektyva organizuoti Jaunimo klubą su Biblijos studijomis.

Vakare dauguma susirinkimo dalyvių dar nuvyko į Medeikių vai-kų namus „Užuovėja“, kur ben-dravo, žaidė, giedojo ir dainavo kartu su vaikučiais.

Po pamaldų, sekmadienį, jau-nimas išsiskirstė: kas liko Biržuo-se, kas grįžo į Vilnių, Kauną ar Klaipėdą kasdieniams darbams ir ruoštis vasarai – labiausiai įtemp-tam jaunimo veiklos darbymečiui.

Vladas Verkėlis

Dagiai iš Kvietkelių kaimo

Ištrauka iš A. Butkevičiaus straipsnio, išspausdinto „Biržiečių žodyje“ 2004 m. lapkričio 11 d.

Tėviškė

Onos tėviškė – Kvietkelių kaimas. Ten senoje sodyboje dar tebegyvena jos jaunesnis brolis Aleksandras Alfredas Dagys. Tėvų Katrės ir Jokūbo Dagių šeimoje gimė dvylika vaikų. Užaugo aštuoni. Keturi broliai ir keturios seserys. Vaikystėje mirė broliai Adolfas ir Vilis, seserys Emilija ir Marytė. Šiltinė ir difteritas tais metais kaime vaikus kaip lapus skynė. Ir Ona labai sirgo.

Dagių sodybon užklydusi čigonė pasakė, kad šis vaikas – tik viešnia. Tėvai jau ruošėsi Onos laidotuvėms. Salyklą alui padarė. Kiaulę papjovė. Buvo ir tuomet jauną gydytoją Jokūbą Mikelėną iš Biržų atvežę. Tik ne ką pagelbėjo. Visą žiemą Ona prasiirgo. Sulyso kaip žabelis. Tėvas, giliai tikintis žmogus, prisėsdavo prie dukros ir maldaknygę skaitydavo. Kartą šaukia motiną, kad greičiau nuliptų nuo viršugryčio, kur kubile sūdė mėsą, nes vaikas jau miršta. Mama atbėgo, griebė Oną iš lopšio, ėmė purtyti. Atsigavo.

Kai dukra pasveiko, tėvas padarė iš pakasynom skirto salyklo alų, sukvietė kaimynus, gimines. Atvažiavęs kunigas Povilas Jakubėnas pašventino namus.

Darbai

Vasarą ganydavo gyvulius. Sunkiausia būdavo rudenį. Lakstant po šalnos nubalintą žolę šaldavo kojos, apautos naginėmis. Atsisėdavo pakrūmėje ant akmens ir grėždavo šlapias kojines. Iki pat Visų Šventųjų dienos ganydavo karves. Mokyklon pradėdavo eiti lapkričio mėnesį. Nustebdavo miesčioniukai, taip vėlai mokykloje išvydę Dagių vaikus.

Baigusi pradinę mokyklą, Ona, kaip ir vyresnis brolis Povilas bei sesuo Zanė, mokėsi žiemos žemės ūkio mokykloje. „Aktyvūs mano vaikystės ir jaunystės metais buvo „Radvilos“ draugijos skyriai. Ku-

nigas Aleksandras Balčiauskas stengėsi šviesti jaunimą. Mūsų šūkis buvo „Dorinkis ir švieskis“. Gražiai būdavo švenčiamos valstybinės šventės. Vasario 16-ąją bažnyčioje vykdavo pamaldos, ant ežero lenktyniaudavo su žirgais, grodavo gaisrininkų orkestras“, - prisiminė Ona Drevinskienė.

Broliai

Brolis Jonas, kai mokėsi Biržų gimnazijoje, buvo labai gabus matematikas. Turėjo daug mokiinių. Jonas sakydavo: „Tėtė duoda pinigų batams, o kaliošams (tada ant batų nešiodavo kaliošus) pats užsidirbu“. Jonas tėviškėn dažnai lankydavosi ir senatvės sulaukęs. Jis mėgo atostogauti tėvų namuose.

Į Kvietkelius atvažiudavo ir kitas brolis – skulptorius Jokūbas Dagys. Nors ir buvo kairuoliškų pažiūrų, draugavo su rašytojais Petru Cvirka ir Antanu Venclova, bet po visus išgąsdinusių 1941 metų trėmimų į Sibirą 1944 metais pasitraukė iš Lietuvos. Žmona su vaikais grįžo atgal į Raseinius, o Jokūbas pateko į anglų zoną, keiserius metus gyveno Londone, vėliau išvyko į Kanadą. Kai Jokūbas mirė, jo sūnus Leopoldas parvežė Lietuvon urną su tėvo palaikais, palaidojo Raseiniuose.

Kartu su Juozu

Pradėjusi dirbti sąskaitininke kooperatyve, Ona Dagytė susipažino su buhalterio pavaduotoju Juozu Drevinsku. 1946 metais apšvedė. Daug vargo patyrė, kol per karą apsigyvenusius svetimus žmones iškraustė iš tėvų statyto namo Biržuose. Senam greitai bėga dienos. Pakilnoja Ona kartais nuotraukas, pasklaido seniai rašytus brolių laiškus, paskaito laikraščius. Įsijungia televizorių. Tik akys nebe tos, todėl visą dieną namuose nenutyla radijas. Ir pagyvenusiam žmogui įdomu, kas Lietuvoje ir pasaulyje dedasi.

„V.r.ž.“ prierašas

Ona Drevinskienė, mūsų parapijietės Dalijos Gudliauskienės ir Kėdainių bažnyčios vargoninkės Audronės Risakovienės Mama, mirė kovo 27 d. eidama 86-uosius metus. Palaidota Biržų Liepų kapinėse.

Ji buvo mylinti Dievą reformatė, visada prisiminė Konfirmacijos dieną duotą priesaiką ir kunigų A. Balčiausko ir J. Barnelio ta proga N. Testamente įrašytus žodžius: „Mano vaikeliai, nemylėkite žodžiu nė liežuviu, o darbu ir tiesa“ (1Jon. 3, 18.)

Kvietęs prie Dievo, dabar kviečia į teismus

Ištrauka iš Kėdainių laikraščio „Rinkos aikštė“, 2006 m. kovo 10 d.

Kovo 9-ąją Kauno apygardos administracinis teismas nagrinėjo, ar Registrų centro Kauno filialas pernai teisėtai išdavė naują Kėdainių evangelikų reformatų parapijos registravimo pažymėjimą šios parapijos bendruomenės pirmininkei Daliai Mikšienei.

Tuo pat metu mūsų (Kėdainių - „V.r.ž.“past.) rajono Policijos komisariate pradėtas ikiteisminis tyrimas siekiant išsiaiškinti, ar Dalia Mikšienė teisėtai kreipėsi į šį filialą ir gavo minėtą pažymėjimą.

Abiejų bylų iniciatorius – vilnietis Algimantas Kvedaravičius, pasirašantis Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios Sinodo kolegijos viceprezidentu ir šios bažnyčios generaliniu superintendentu.

Kaltinimai melagyste ir noru užvaldyti turtą

Algimanto Kvedaravičiaus prašymas įvertinti Akademijoje gyvenančios ev. reformatės Dalios Mikšienės veiksmų teisėtumą į rajono Policijos komisariatą atėjo iš rajono apylinkės prokuratūros, o į pastarąją – iš Lietuvos generalinės prokuratūros.

Generaliniam prokurorui adresuotame rašte tvirtinama, kad 2004 metais Kėdainių ev. reformatų parapijos valdybos pirmininke trejų metų kadencijai buvo patvirtinta Kaune gyvenanti Birutė Šerkšnienė, todėl pernai balandį į registrų centro Kauno filialą kreipdamasi Dalia Mikšienė neva melagingai prisistatė esanti pirmininke.

Prašyme melagingu vadinamas ir skelbimas spaudoje, kad turėtas parapijos registravimo pažymėjimas pamestas. Algimanto Kvedaravičiaus teigimu, dokumentas niekada nebuvo pamestas ir šiuo metu saugomas Vilniuje, Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios Sinodo ko-

legijos būstinėje.

Prašymo pabaigoje autorius pateikia išvadą, kad naujo parapijos registravimo pažymėjimo prašyta neva norint užvaldyti Kėdainių bažnyčios turtą.

Ilgametei pirmininkei juokinga girdėti

Dalia Mikšienė smarkiai nustebo ir nenusiminė, sužinojusi esanti apskusta Generalinei prokuratūrai. Jos teigimu, skundai ir bylos, galima sakyti, vieno žmogaus ir kelių jo šalininkų problema.

„Juokinga girdėti, kad esu apsišaukėlė. Nuo 1992 metų, kai įregistruota mūsų parapija, ilgą laiką buvau renkama valdybos pirmininke. Man pačiai teko rūpintis ir parapijos įregistravimu, ir buvusio turto susigrąžinimu, ir įvairiomis sutartimis, kitais valdybos pirmininkui tenkančiais reikalais“, – sako Dalia Mikšienė.

Ko ieško nepametęs?

Tvirtinimas, kad Dalia Mikšienė neturi įgaliojimų veikti parapijos valdybos vardu ir kad para-

pijos bendruomenei vadovauja kaunietė Birutė Šerkšnienė, Zelmai Juodinskienei atrodo nesuprantamas.

Zelma Juodinskiene teigia esanti atsakinga už parapijos nario mokesčių ir tvirtina, kad kaunietė, rašte prokuratūrai pristatoma kaip parapijos valdybos pirmininke, iš tiesų net nėra parapijos narė, nėra mokėjusi nario mokesčio.

„Nesuprantu, ko A.Kvedaravičius nori iš mūsų parapijos. Jis buvo išventintas diakonu, ir kai labai stigo kunigų, mūsų parapiją yra aptarnavęs. Tai buvo jau senokai. Ko jam dabar kištis į mūsų reikalus, ko ieškoti nepametus?“, – stebisi Zelma Juodinskiene.

Iškilo grėsmė prarasti įtaką

Ir Dalios Mikšienės, ir Zelmos Juodinskienės teigimu, prieš kiek laiko A.Kvedaravičiaus iniciatyva nuo Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios atskilo nedidelė grupelė žmonių, bandančių veikti visos Bažnyčios vardu.

Pašnekovių teigimu, atskilimas įvyko, kai atsiradę jauni, teologijos mokslus pabaigę kunigai ėmė vykdyti bažnytinės tvarkos reikalavimus ir teologinio išsilavinimo neturinčiam diakonui sukėlė grėsmę prarasti iki tol bažnytiniame gyvenime turėtą įtaką. Suprantama, tai užgavo brandesnio amžiaus žmogaus ambicijas.

Jovita Žebrauskaitė

Sveikiname

AUŠRINĘ BAREIKYTĘ ir SAULIŲ ČIŽIKUS,
vasario 27 d. sulaukus sūnelio Nojaus.
Aukite sveiki ir globojami
maloningos Viešpaties Meilės.

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

2006 metais numatomos
PAMALDOS SU ŠV. VAKARIENE
Vilniaus reformatų parapijoje

Balandžio 16 d.
VELYKOS
Kristaus prisikėlimo ir mirties Pergalės šventė

Gegužės 21 d.
KRISTAUS DANGUN ŽENGIMO
paminėjimo diena (Šeštines)

Birželio 4 d.
SEKMINĖS
Šv.Dvasios atsiuntimas

Birželio 11 d.
ŠV.TREJYBĖS šventė,
skirta Šv.Dievo Trejybei pagarbinti

Liepos 23 d.
Vilniaus ev. reformatų bažnyčios pašventinimo
paminėjimo diena (1835 07 21)

Spalio 1 d.
PJŪTIES PADĖKOS šventė

Lapkričio 5 d.
REFORMACIJOS
Bažnyčios atsinaujinimo – paminėjimas (1517 10 31)

Gruodžio 25 d.
KALĖDOS
Kristaus gimimo diena

INFORMACIJA

■ **2006 metų balandžio 2 d. Vilniaus parapijos taryba savo posėdyje** nutarė tiksliau reglamentuoti parapijiečių teises ir pareigas. Laikantis prieškarinės tradicijos nutarta, kad nuo šiol parapijiečių turinčiu balsavimo teisę bus laikomas asmuo, kuris yra krikštytas, konfirmuotas reformatų bažnyčioje, kasmet moka parapijos mokesį ir pri-

ima Šv. Komuniją ne mažiau kaip keturis kartus per kalendorinius metus. Prieš dalyvaujant Šv. Vakarienėje parapijietis turi registruotis komunikantų knygoje.

■ **Balandžio 9 d. Vilniaus ev. reformatų sekmadieninės mokyklėlės** vaikučiai su mokytojais ir kai kuriais tėveliais lankėsi Kaune, Tado Ivanausko muziejuje apžiūrėjo eksponatus.

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų
Bažnyčios
Unitas Lithuaniae
Sinodo Konsistorijos
prezidentas Vytautas Vegys
El. paštas.: v.vegys@takas.lt

Lietuvos reformatų kunigų telefonai:

**Gen. superintendentas
kun. Rimas Mikalauskas**
gyv. Biržuose
mob. 8~686 6 63 83,
Senjoras kun. emeritas Petras Čepas
gyv. Medeikiuose
tel. 8~450 5 85 77.
kun. Kęstutis Daugirdas
(šiuo metu tęsia doktorantūros
studijas Vokietijoje)
mob. 8~686 6 70 07,
kun. Tomas Šernas
gyv. Vilniuje
tel. 213 18 10
mob. 8~687 5 68 46,
diak. Tomas Sakas
mob. 8~671 1 16 40
(šiuo metu tęsia mokslus Vokietijoje)
diak. Sigita Švambarienė
gyv. Biržuose
mob. 8~681 6 66 61
lekt. Raimundas Stankevičius
mob. 8~614 8 25 67

Parapijos vadovybės telefonai:

**Valdybos pirmininkė
Renata Bareikienė**
tel.: 261 36 05 d.,
276 84 07 n.
**Valdybos pirmininkės pavaduotoja
Donata Indriūnaitė** 234 28 24.
Seniūnai:
Vida Cupreva 236 32 24 d.,
mob. 8~673 0 45 37,
Dalija Gudliauskienė 242 91 18,
mob. 8~650 9 70 44,
Olga Tamulėnaitė 277 03 14,
Rūta Kėželytė mob. 8~685 3 70 27,
Danguolė Juršienė 274 31 09 d.,
241 69 81 n., mob. 8~612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti
Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius
Dalijai Gudliauskienei
El. paštas: dalija@mail.lt,
tel. 242 91 18, mob. 8~616 31 089
Leidėjai:
Vida Cupreva, Dalija Gudliauskienė,
Dalia Pronskietytė